

έν καιρῷ ἀνομβρίας πρὸς μαγικὴν πρόκλησιν βροχῆς Πόντ. (Κερασ.)

βουζεά ἡ, *Ηπ. Θεσσ. κ. ἀ. — ΔΔημάδ. Ζιζάν. Θεσσαλ. ἀγροῦ 8 καὶ 17 ΠΓεννάδ. 39 — Λεξ. Βλαστ. 450 ἀβ' — ζεά Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀβζά Θράκ. (Αἰν.) ἀβιζεά Κεφαλλ. — ΠΓεννάδ. 39 ἀγ'ζεά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

*Εκ τοῦ οὗς. βούζει κατὰ τὰ εἰς — ξὰ ὄν. φυτῶν. *Η λ. καὶ παρὰ Δουκ. (Appendix) ὑπὸ τοὺς τύπους βούζια καὶ βουζέα ἐν λ. βουζία.

Τὸ φυτὸν βούζει 1, ὁ ἰδ.

[**]

βούζι τό, Μακεδ. (Θεσσαλον.) βούζι *Ηπ. Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Βελβ. Βέρ. Πάγγ. κ. ἀ.) γούζι *Ηπ.

*Εκ τοῦ θέμ. βυζ - τῶν ὄν. βυζι - βύζα - *βούζα. *Ιδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾷ 40 (1928) 203 καὶ Ὁρολ. Δημῶδ. 1 (1941) 17 - 18.

1) Τὸ φυτὸν χαμαιάκτη (sambucus ebulus) τοῦ γένους τῆς ἀκτῆς (sambucus) τῆς τάξεως τῶν αἰγοκληματωδῶν (caprifoliaceae) ἐνθ' ἄν. Συνών. βουζεά, βουζυλγιά, βούζυλο. β) Τὸ ἄνθος τῆς χαμαιάκτης *Ηπ.

2) Τὸ φυτὸν ἀφροξυλγιά, ὁ ἰδ., Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

3) Ὁ καρπὸς τῆς ἀφροξυλγιάς *Ηπ. (Ζαγόρ.)

[**]

βουζλαεύω Πόντ. (Σταυρ.)

Λέξις πεποιημένη ἐκ τοῦ μορ. βούζ δηλωτικῶς τοῦ ἤχου τῶν ἐντόμων.

Τρέχω ὀρμητικὰ ὥσάν νὰ πετῶ (ἡ σημ. ἐκ τῆς ὀρμητικῆς πτήσεως τῶν ἐντόμων, ὅτε ἀκριβῶς καὶ βομβοῦν ἰσχυρῶς): Τὰ μελίσσιδά βουζλαεύ'νε (αἱ μέλισσαι πετοῦν βομβοῦσαι). *Εβουζλάεψεν 'ς σ' ὀρμίν καικὰ (ἐτρεξεν ὀρμητικὰ κάτω πρὸς τὴν χαράδραν).

βουζοκρανεά ἡ, ἀμάρτ. βουζοκρανεά Μακεδ. (Βελβ.)

*Εκ τῶν οὗς. βούζει καὶ κρανεά.

Εἶδος θάμνου, ὁ ὁποῖος ἔχει φύλλα ὅμοια μὲ τὰ φύλλα τῆς κρανείας καὶ καρπὸν ὅμοιον πρὸς τὸν καρπὸν τῆς χαμαιάκτης.

βουζουνάκι τό, ἀμάρτ. βυζουνάκι Νάξ. (*Απύρανθ.) βουσουνάτσι Εὐβ. (Κονίστρ. Κουρ.)

*Υποκορ. τοῦ οὗς. βούζουνας ἢ βουζοῦνι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἀκι.

Μικρὸς δοθιὴν ἐνθ' ἄν.: *Ἀσμ.

Βουσουνάτσι μου μικρό, | τὸ καλὸ σου θέλον 'γώ,
ποῦ 'ναι τ' ἀδερφάτα σου | τσαὶ τὰ ξαδερφάτα σου;
(ἐπφδ.) Κονίστρ.

βούζουνας ὁ, βύζουνας Θήρ. Νάξ. (*Απύρανθ.) βούζουνας πολλαχ. βούσουνας Εὐβ. (Κάρυστ. Κουρουν.) Πάρ. ζούζουνας Θεσσ. γούζουνας Πελοπν. (Μάν.) βουζούνα ἡ, Καππ. (Σινασσ.)

Μεγεθ. τοῦ οὗς. βουζοῦνι, παρ' ὃ καὶ βυζοῦνι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ας. *Ιδ. καὶ ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 1 (1941) 17 - 18. Τὸ ζούζουνας κατὰ προληπτικὴν ἀφομοίωσιν. Τύπος θηλυκοῦ βουζοῦνη μαρτυρεῖται ὡς μεσν. ἐν Ἀκολοῦθ. Σπανοῦ (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 2, 42).

1) *Εξάνθημα πυῶδες τοῦ δέρματος, δοθιὴν πολλαχ. Συνών. βουζοῦνι, βούζουνος, καλόγερος, σπυρί.

β) Μετων. ἄνθρωπος παράσιτος Α.Ρουμ. (Φιλίππουπ.): Μᾶς κόλλησε αὐτὸς ὁ βύζουνας. 2) Συρίγγιον

Μακεδ. (Σισάν.) 3) *Εξοίδημα τοῦ σώματος προερχόμενον ἀπὸ κτύπημα Πελοπν. (Μάν.): Μ' ἐβάρεσε 'ς τὸ σταυρὶ κ' ἔκαμε ἓνα γούζουνα (σταυρὶ=μέτωπο). Συνών. βουζοῦνι 3.

βουζοῦνι τό, βυζοῦνι Χίος βουζοῦνι πολλαχ. βουζοῦν' Θράκ. (*Αδριανούπ. Σαρεκκλ.) β'ζοῦν' Θράκ. (Τσακίλ.) βοζοῦνι Θράκ. (Κασταν.)

*Εκ τοῦ οὗς. *βούζα < βύζα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οῦνι.

1) Βούζουνας 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. 2) Βρογχοκοίλη Θράκ. (Τσακίλ.): *Εβγαν' ἓνα β'ζοῦν' 'ς τὸ λαιμὸ τ'ς. 3) Βούζουνας 3, ὁ ἰδ., Θράκ. (*Αδριανούπ. Σαρεκκλ.): Χτύπ'σε τὸ παιδί κ' ἐβγαλε ἓνα βουζοῦν' 'ς τὸ τσακάτ' δου (τσακάτι=μέτωπον) Σαρεκκλ. || Φρ. *Εβγαλε δυνὸ βουζοῦνμα (ἐβγαλε στήθη, ἀνεπτύχθησαν οἱ μαστοὶ τῆς, ἐπὶ κόρης) αὐτόθι.

βουζουνίζω Κύπρ.

Λέξις πεποιημένη.

*Ηχῶ, κροτῶ: Φρ. *Εβουζοῦνισέν μου μία 'ς τ' ἀφτιά (μοῦ κατέφερε κτύπημα εἰς τ' ἀφτιά, ὥστε νὰ βομβοῦν).

βουζουνικό τό, Θράκ.

*Εκ τοῦ οὗς. βούζουνας ἢ βουζοῦνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ικό, δι' ἣν ἰδ. - ικός.

Πᾶν εἶδος ἐξοιδήματος εἰς τὸ σῶμα: *Πὲ τὸ νερό 'πὲ τ' ἀγιάσματα περιχιοῦδον ὁ κόσμος καὶ γιάνισκάσι τὰ βουζουνικά καὶ ἄλλες ἀστένειες.

βούζουνος ὁ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) βύζονος Καππ. (Φερτ.) βυζίνος Καππ. (*Αραβάν.) βούζονο τό, Καππ. (*Ανακ.) βούζ'νο Θράκ. (Σαμακόβ. Σκοπ.)

*Εκ τοῦ οὗς. βουζοῦνι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ος κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Βούζουνας 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Εχει ἓνα βούζ'νο 'πὰ 'ς τὸ λαιμό.

βουζυλγιά ἡ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκτέα) Μπριγκ. Βλαστ. 450 βουζ'λγιά Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ.)

*Εκ συμφύρ. τῶν οὗς. βουζεά καὶ κουφοξυλγιά.

Τὸ φυτὸν βούζι 1, ὁ ἰδ. *Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουζ'λγιά καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Ραδοχώρ.)

βούζυλο τό, Λεξ. Μπριγκ. βούζ'λου Μακεδ. (*Ανασελ. Καταφύγ. Κοζ.) βούζγαλον Μακεδ. (*Ανασελ.)

*Εκ τοῦ οὗς. βουζυλγιά. Τὸ βούζγαλον κατ' ἐπίδρασιν τοῦ βουζεά.

1) Βουζυλγιά, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ἄνθος τοῦ φυτοῦ τούτου Μακεδ. (Κοζ.)

βουή ἡ, βοή σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.) βοά Πελοπν. (Λακων.) βουή κοιν. βουγή Κυδων. Λέσβ. Λήμν. Μοσχονήσ. Πελοπν. (Λεντεκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) βουά Κύθηρ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

*Εκ τοῦ ἀρχ. οὗς. βοή. Ὁ τύπ. βοά πιθανῶς ἀρχ. Δωρικός.

Α) Κυριολ. 1) Κραυγή, φωνὴ κοιν.: Γνωμ. Βοή λαοῦ, ὀργή Θεοῦ σύννηθ. 2) Θόρυβος συγκεχυμένος καὶ ἀκαθόριστος ἐξ οἰασθήποτε αἰτίας κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ἀ.) Τσακων.: Βουή τῆς θάλασσας - τῶν κυμάτων - τοῦ ποταμοῦ κττ. κοιν. *Ακούω θάλασσας βοήν Κερασ. *Εναν βοήν ἐξέβεν ἀσ' σ' ὀρμάν' ἀπέσ' (μιὰ βοή βγήκε μέσα ἀπὸ τὸ δάσος. *Εκ παραμυθ.) Τραπ. *Ακούει μὲ βοήν 'πὸν τὰ β'νά Μοσχονήσ. || Παροιμ. φρ.

Πολλή βουά, λίγο νερό (ἐπὶ μεγάλου θορύβου ἄνευ ση-
μαντικῆς ἀποτελέσεως, ἐκ μεταφ. ἐλαχίστης βροχῆς κα-
τόπιν ἰσχυρῶν βροντῶν) Κίτ. Συνών. βούησι, βουη-
τός 2 γ, βούισμα 1. β) Ἐπιρρηματ. ταχέως (ἐκ τῆς ἐν-
νοίας τῆς παραγομένης βοῆς ἐκ τοῦ ταχέως κινουμένου
πράγματος) Πελοπ. (Ἄνδρου. Ἀργ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ.
Καλάβρυτ. Λάσι. Ὀλυμπ. Σουδεν. Τριφυλ.): Τὸ νερὸ πάει
βουή (ῥέει μὲ μεγάλην ὀρμὴν) Σουδεν. Τὰ λυκοκάντζαρα
ἐρχόντανε βουή (ἐκ παραδ.) Τριφυλ. Νὰ πᾶς βουή Ἀν-
δρου. Ἡρθε βουή ἢ τῆς βοῆς Βούρβουρ. γ) Ὡς
σχελιαστικὸν ἢ θαυμαστικὸν ἐπιφών. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λεῦκ.) κ. ἄ.: Βοή, εἶδα μοῦ λέει
νὰ κάμω! Γαλανᾶδ. Ὡ βοή, ἐξέχασα! Ἀπύρανθ. Βουή μ!
Λεῦκ. 3) Ὁ ἐκ τῆς πτήσεως τῶν ἐντόμων βόμβος Πάρ.
κ. ἄ. Συνών. βουητός 2 δ. 4) Ἡ ἐνεκα ἐρεθισμοῦ τοῦ
ἀκουστικοῦ νεύρου ὑποκειμενικὴ ἀντίληψις βόμβου εἰς τὰ
ᾧτα σύνηθ.: Αἰσθάνομαι βουή 'ς τ' ἀφτιά μου σύνηθ.
Τ' ἀφτιά μου ἔχουν πολ-λὴν βοήν Κύπρ. Βοή 'ς τ' ἀφτί σου!
(ἀρά) Βιθυν. Συνών. βουητός 2 ε, βουῖσμος 3.

β) Μεταφ. 1) Κακὸν ἄγγελμα Λήμν. κ. ἄ.—Πο-
λυλ. Διηγ. 71: Π' νὰ πᾶς 'ς τοῦ στρατοῦ κί νὰ μὴ γυρῇ 'ς,
μόν' νὰ μὴ φέρ' νὰ δ' βουγί σ'! Λήμν. Ἀπλώθηκε ἡ φο-
βερὴ βοή ἐπάνω κάτω εἰς ὅλες τοὺς γειτονίγες ἸΠολυλ. ἐνθ'
ἀν. β) Κακὴ φήμη Ἡπ. Κυδων. Πελοπ. κ. ἄ.—Λεξ.
Μ'Εγκυκλ. Πρω.Δημητρ.: Ἡ βγι ἢ βουγί τ'ς (ἡ βγι=διε-
δόθη) Κυδων. Ἄλλοι 'ς τὴ γυναικα ποῦ τῆς βγι βουή
Λεξ. Δημητρ. γ) Ἀτύχημα, συμφορὰ Ἡπ. Κύθν. Λέσβ.
Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Τρίποδ.) Νίσυρ. Πελοπ.
(Ἄνδρου. Παππούλ. Τριφυλ.) Σίφν. Σκυρ. Στερελλ.
(Ἀράχ.) κ. ἄ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω.Δημητρ.: Ὡ, βοή
ποῦ μοῦ 'ρθε! Ἀπύρανθ. Κάλλια νὰ σοῦ 'ρθε βοή παρὰ
νὰ σε τσακώσω Τρίποδ. Μαύρη βοή νὰ σοῦ 'ρθε! (ἀρά)
Νίσυρ. Βουγί νὰ σε βρε! Λέσβ. || Φρ. Θὰ τοῦ κάμω τὴ
βουή του (θὰ τὸν τιμωρήσω σκληρῶς) Παππούλ. || Ἄσμ.

Παράτα με, Ἀλεξαντρή, κ' ἐγὼ 'χω τὴ βοή μου,
ν' ἀκούω λόγια ἄκαρπα δὲν τὸ 'χει ἡ λοί μου

Μύκ.

Βοή νὰ σοῦ 'ρθε, κυνηγέ, μὲ τὰ λαγωνικά σου!
Σκυρ. 2) Καλὴ φήμη Κάρπ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.:
Παροιμ. Βοή τοῦ βγι τοῦ θεριστῆ κ' ἄς πέση κ' ἄς κοι-
μᾶται (ὅταν τις ἀποκτήσῃ φήμην, δύναται καὶ ν' ἀμελῇ
τὰ καθήκοντά του) Λεξ. Δημητρ.

βούησι ἢ, Κάλυμν. Χίος.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὗς. βόησις. Ἡ τροπὴ τοῦ ο εἰς
ου κατὰ τὸ βουή, βουῖζω κτ.

1) Βουή Α 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἡ βούησι τῆς θάλασ-
σας Κάλυμν. 2) Διαθρύψις Χίος: Παροιμ. Ὁ κόσμος
τὸ 'χει βούησι κ' ἡ γραιὴ κρυφὸ καμάρι (ἐπὶ πράξεως ἐπι-
μέπτου γνωστῆς εἰς πάντας, νομιζομένης ὁμως ὡς ἀπορ-
ρήτου ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου).

***βουητερά** ἐπίρρ. βοηχτερά ΝΣαντοριν. Ἀγγελο-
κρούστ. 16.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βουητερός < βουητός, παρ' ὃ καὶ
βοηχτός.

Γοερῶς: Βοήθεια! στράγγισε ξακολουθώντας βοηχτερά
ἢ καπετάνισσα.

βουητός ἐπίθ. βοηχτός ΠΠαχριστοδ. Χριστούγενν.
Θράκ. 17 (ἐν Ἀρχ. Θρακ. Θησαυρ. 3) βοητός ὁ, Ἴων.
(Σμύρν.) κ. ἄ. βοετός Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ.
Χαλδ.) βουητός σύνηθ. βοηχτός σύνηθ. βουχτός Λέσβ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

βοητὸ τό, Ἴων. (Σμύρν.) Κρήτ. (καὶ βοηχτό) Χίος κ. ἄ.
βοηχτό κοιν. βουητός Ἀνδρ. βουχτός Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. βοηχτός=ὁ μεγαλοφώνως ἀδό-
μενος.

1) Ἐντονος, ἰσχυρός, ἐπὶ ἤχου ΠΠαχριστοδ. ἐνθ'
ἀν.: Οἱ γερόσφυλλοι... μέσα 'ς τὴν ἔρημη σιγαλὰ ἀφί-
νουν... ἀλυχτίσματα βοηχτὰ ποῦ ἤχουν 'ς τοὺς πλαγίγες τῶν
βουνῶν. 2) Οὗς. α) Κραυγὴ Ἡπ. Στερελλ. κ. ἄ.:
Φρ. Βάζω τὰ βοηχτὰ (ἀρχίζω νὰ φωνάζω) Ἡπ. β)
Ἀναστεναγμὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Βουή Α 2, ὁ ἰδ.,
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.):
Ὁ ἄριος βουητός τοῦ ἀνέμου=τῆς θάλασσας κτ. σύνηθ.
Ἐξῆβεν ἔναν βοετός Τραπ. || Ἄσμ.

Τὴ θάλασσαν τὸν βοετὸν ἀκούω καὶ τρομάζω,
τὰ ἔμορφα τὰ κόραδα 'λέπω κ' ἀναστενάζω
(κόραδα=κοράσια, 'λέπω=βλέπω) Κερασ.

Ἔστραψεν καὶ ν-ἐβρόντεσεν κ' ὁ κόσμος ἐχαλάει
κ' ἄσ' οὐκ ἀγνὸν τὸν βοετὸν ὅλεν ἢ γῆ ἐλλάει

(ἀγνόν=περίεργον, ἐλλάει=ἡλλάγη) Τραπ. δ) Βουή Α
3, ὁ ἰδ., Πελοπ. (Βουρβουρ.): Τὸ βοηχτὸ τῶν μελισσῶν
ε) Βουή Α 4, ὁ ἰδ., πολλαχ. ζ) Θόρυβος Ἰκαρ.:
Τὸ νερὸ πέφτει 'ς τὸν ἐγκρεμὸ κ' ἀφίνει ἕνα μεγάλο βου-
χιατό.

βουθηλεία ἢ, Καλαβρ. (Καρδ.) βουθονλεία Κα-
λαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) βουθονλεία Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) μπουθονλεία Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ.)
Ἐκ τοῦ μεσν. οὗς. βουθηλεία, ὁ ἐκ τῆς ἐκφράσεως
βοῦς θήλεια.

Θήλεια βοῦς, ἀγέλας ἐνθ' ἀν.: Γνωμ. Βόδια γὰ ἐρ-
γασία καὶ βουθονλείες γὰ σποριά (διὰ τὸν ἄροτον χρει-
άζονται βόες ὡς ἰσχυρότεροι, ἐνθ' διὰ τὴν σπορὰν ἀρ-
κοῦν καὶ ἀγελάδες) Ἀρκαδ. Τί θέλει μουσκάρι καλό, νὰ
μὴ ἀρμέγῃ τὴν μπουθονλεία (ὅποιος θέλει κτλ.) Μπόβ.

βούι ἐπιφών. Πόντ. (Κερασ.)

Λέξις πεποιημένη.

Ἐκφράζει σχελιασμόν: Βούι βούι, ντὸ πόνος ἔν' ἀφοῦτο!
(τὶ πόνος εἶναι αὐτός). Βούι, ἐπάνεσα! || Φρ. Ἐπῆρεν ἀτον
τὸ βούι βούι (τὸν κατέλαβεν ἀμηχανία). Συνών. ἀλλοί-
μονο, βάι.

βουῖζω, βοῶ λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Εὐβ. (Κά-
ρυστ.) Κρήτ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ.)
βογάω Κεφαλλ. βουῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.)
σβουῶ Κύθν. βοῖζω πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Ζησιν. Ὀφ. Σούρμ.) βοῖζον Τσακων. βοῖζω Πόντ.
(Σαράχ.) βοῖζω κοιν. καὶ Πόντ. (Σταυρ.) βοῖζον βόρ.
ιδιῶμ. βουγίζω Πελοπ. (Λεντεκ.) κ. ἄ. βουγίζον Κυ-
δων. Λέσβ. βουῖζω Ἴων. (Σμύρν.) βουῖντζω Κάρπ.
βουῖν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) βουῖζον Στερελλ. (Παρνασσ.)
Μέσ. βουῖζομαι Ἰκαρ. Ἀόρ. ἐβόξα Πόντ. (Ὀφ. Σούρμ.
κ. ἄ.) ἐβόξα Πόντ. (Ὀφ.) ἐβόαξα Πόντ. (Χαλδ.) Ἀπαρ.
βόξαινα Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βοῶ. Διὰ τὸν μεταπλασμόν ἰδ. ΓΧατζιδ.
MNE 1,275.

Α) Ἐνεργ. 1) Φωνάζω, κραυγάζω λόγ. σύνηθ. καὶ
δημῶδ. (Ζησιν. Κερασ. Ὀφ. Σαράχ. Σούρμ. Τραπ.)—ΑΚαρ-
καβ. Ἀρχαιολ. 181: Τοὺς βόησε νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τ' ἄλογα
ΑΚαρκαβ. ἐνθ' ἀν. Βόα, ἂν ἔρται σε νόστιμον (φώναζε, ἂν
σ' ἀρέσῃ) Κερασ. Ὁδᾶντο βοῖζες; (ὁδᾶντο=διατί) Ζησιν.
Ἄν εἶχα βόξαινα, εἶδεν ἰδᾶναι με (ἂν εἶχα φωνάξει, θὰ
μὲ ἔβλεπε) Ὀφ. Τὸ κορίτ' τὸ ἔτουνε ἀπᾶν 'ς σὸ δεινρὸ
ἐβόξαινε καὶ ἔλεγε τὴ γρά (ἐκ παραμυθ.) Σούρμ. || Φρ. Φωνή

ΤΟΜ. Δ'—8